

És vártuk a Téliapót

November 26-án vasárnap a Petőfi úti sportcsarnokban a Nagycsaládosok Szarvasi Egyesülete és az MTTSZ Szabadidős és Lövészklub Téliapó Váro Sportnapot tartott. Mintegy hatvan gyermek izgatott

zsbongása töltötte meg a termet. Volt is min izgulni, hiszen mindenki győzni szeretett volna. Először az óvodások mérték össze erejüket egy játékos sorsverseny feladataiban. Egy egész állatseregletet utánoztak: békaugrás, pókjárás, sántaróka. Volt futás, ugrálás és célbadobás labdával, karikával. Vezetékek, dobták és rúgták a kicsik a gumigömböket. S közben jókedvük és izgalomuk csak fokozódott. Közben félszemmel az ajtót lesték: ha már várjuk, hátha valóban megérkezik a Téliapó.

Ezalatt a nagyobbak is ügyeskedtek. Ők is rúgták, patogtatták és dobták a labdát

kat. Ütögettek pingponglabdát és léggömböt (ha sikerült fel-fújniuk), és békaugrásban is megmutathatta mindenki, hogy mit tud. A legvidámabb perceket a zsákbanfutás és a talicskázás jelentette. Langeléta „kubikusaink” nagyokat lódítottak hosszú kezű talicskáikon, melyek – a nézők derütségére – össze-összeomlottak időnként.

A sorsversenyek fénypont-

ját mégis a gyerekek kedvence, a kötélhúzás jelentette. Nem is akarták abbahagyni, még mi az eredményeket számolgattuk, ők csak húztak-vontak.

A felnőttek és nagyobb gyerekek – a csillogó érmek reményében – dartsban, ijátszatban és kapura rúgásban mérhették össze tudásukat.

Gyermek ijátszat:

1. Aszódi Ferenc
2. Maglóczki Bence
3. Blaskó Gábor

Gyermek darts:

1. Szklenár Béla
2. Fabó Norbert
3. Pálfi Gergely

Felnőtt darts:

1. Aszódi Nikolett
2. Aszódi Ferenc
3. Fabóné Pálincás Ibolya

Aprók kapura rúgása:

1. Szappanos Gergő
2. Czinkoczi Klaudia
3. Homonnai Renáta

Nagyobbak kapura rúgása:

1. Maglóczki Bence
2. Blaskó Gábor
3. Szappanos Krisztián

S akkor megjött a várva várt Téliapó is! Csillogó szemekkel álltak körül az apróságok. Mindenkinek jutott a piros zsákból valami finomság. S aki nem volt szégyenlős és verset mondott, énekelt, az újabb csokoládé-

déval lett gazdagabb. S mikor a zsák is kiürült, a versek, dalok is elfogytak, télapó búcsút intett, hiszen még sok-sok gyereket vár rá.

A gyerekek pedig telve élményekkel, édességekkel és érmekkel búcsúztak el tőlünk ezen a mozgalmas vasárnapon.

**Nagycsaládosok
Szarvasi Egyesülete
Gombár Györgyné**

Felszakadó sebek

Csattanós zárása volt az Üldözöttek Szövetsége és a Szarvasi Krónika Alapítvány szervezésében elhangzó, a Polgári Magyarorszáért Alapítvány által támogatott előadássorozatnak. A hat előadást az fűzte csokorba, hogy mindegyik a 20. század derekának másfél évtizedét közelítette meg egyetlen szempontból: milyen sérelmeket szenvedtek 1945 és 1963 között a magyar társadalom különböző rétegei. Az előző öt előadásból négy az ifjúságot célozta meg, egy az időseket.

A Szarvasi Gazdák Hagyományörző Egyesületének öszejevetelén Závoda Ferenc elnök üdvözölte a megjelenteket és az előadót. *K. Szarka Judit*, a Szarvasi Krónika munkatársa a parasztság helyzetét tekintette át 1945-56-ig – középpontban a kuláküldözéssel. Számítván arra, hogy a hallgatók között sok olyan lehet, aki vagy átélte az üldözéseket, vagy a családjában voltak olyanok, akik részesei voltak a megpróbáltatásoknak, ún. interaktív foglalkozást tervezett. Némi – előzetes – aggodalomra csupán az adott okot, lesz-e bátorságuk a nyilvánosságához nem szokott embereknek a megszólaláshoz.

Felesleges volt az aggodalom. A bevezető előadás után előtörték az emlékek. A résztvevők – olykor egymás szavába vágva – ontották a többnyire keserű, néha-néha humorral elegyített történeteiket.

Aszódi György történelmi ismereteiről tanúságot téve hosszan fejtegette az egykori „áruló” kiscgazda politikusok vétkeit, különösen *Dobi István* (volt kiscgazda politikus, az Elnöki Tanács egykori elnöke) szerepét kárhözváltta. Azt is elmesélte, hogy egyik ismerősét milyen kegyetlen módszerrel kényszerítették arra, hogy aláírja a tsz belépési nyilatkozatot.

Marika néni burjánzó történetei közül szülei sorsa volt megrázó. Édesapját „kuláksága” miatt börtönbüntetésre ítélték, édesanyja a megmaradt tehénük tejének eladásából tartotta fenn a családot. Amikor a tehén elpusztult, a hivatal „szabotázás”-ra gyanakodott, és az édesanyját is szabadságvesztésre ítélték.

Búzás Mihály az egykori körmös traktoruk korszakát mesélte el. Ugyancsak kulákoknak minősítették őket, s a traktort üzemkész állapotban kellett tartaniuk, hogyha szüksége lesz rá az államnak, elkobozhassa. Egyszer arra érkeztek haza, hogy a körmösnek csak a nyomát lát-

ják a kapubejáróban. És még hálát is adhattak az istennek, hogy a traktor beindult, mert ha a hivatlan vendégeknek nem sikerült volna beindítaniuk – ugyancsak szabotázás vádjával –, az édesapját vitték volna el.

Ő mesélte el az egyetlen igazán derűs történetet. Akkoriban a legszegényebb paraszti portán is ott legeltek a birkák, hiszen oleszó volt a tartásuk. Levágni azonban csak állatorvosi engedéllyel lehetett a beteg vagy öreg állatot. Nekik volt egy öreg, fogatlan állatuk, azt vitték be megmutatni. *Dr. Domán Imre* meg is írta az igazolást. A barit hazavitték, és helyette levágtak egy másikat. A szomszédnak megtetszett az ötlet, és kölcsönkérte az öreg birkát. Az igazolással ő is levágta a maga fiatal bányát. Amikor már sokadszorra járt az öreg jószág az állatorvosnál, Imre bácsi megcsóválta a fejét, és megjegyezte: – Ez a birka már magától is idetalál hozzám.

Janurik Mihály szülei szintén „kulákok” voltak. Ők „önként” ajánlották fel a traktort és a cséplőgépet az államnak, hogy elkerüljék a meghurcoltatást. Édesapját *Dr. Csicsely Mihály*, a szarvasi kiscgazdák egykori vezetője, „a parasztok ügyvédje” így vigasztalta: Ne sajnáld és ne reménykedj. Sem neked, sem a fiadnak, de még az unokádnak sem lesz soha több traktorja.

Így utólag érzi az ügyvéd igazát, hiszen hiába kapta vissza kárpótlási jegyével a földet, sem tőkéje, sem szaktudása nem volt már ahhoz, hogy eredményesen megművelje. Úgy érzi, ma is magán hordja a „kulákság” bélyegét.

Zárszóként *Hetényi István*, a helyi kiscgazdák elnöke arra kérte a Szarvasi Krónika jelen lévő szerkesztőit, hogy jegyezzék le és gyűjtsék össze ezeket a történeteket, s könyv alakban őrizték meg az utókor számára.

– F –